

DE TWAALFDE SATURNUSMAAN

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
DE TWAALFDE SATURNUSMAAN,
geschreven door Johanna Lime,
uitgegeven door aquaZZ.

<https://www.aquazz.com/De-twaalfde-Saturnusmaan-%7C-Johanna-Lime>

<https://boekenvanjohannalime.com>

Copyright bij de betreffende auteur.
Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik

De twaalfde Saturnusmaan

J o h a n n a L i m e

aquaZZ

© Johanna Lime

Coverfoto's Mozzyb & Lena_graphics

Coverfotobewerking Johanna Lime

Vormgeving Angélique Kersten

Uitgeverij aquaZZ te Arnhem

Eerste druk 2020

ISBN 978 94 93023 46 8

NUR 333,334

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Copyright en overige rechten blijven voorbehouden aan de auteur. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Hoewel dit boek met zorg is samengesteld, aanvaardt de auteur noch de uitgever enige aansprakelijkheid voor het feit dat het gebruik van hetgeen geboden wordt niet aan de behoeften of verwachtingen van de eindverbruiker voldoet, noch voor eventuele fouten of onvolkomenheden in dit boek.

E x t r e m e s n e e u w v a l

Met tegenzin stapt Maud het duister van de vroege wintermorgen tegemoet. Ze huivert als een koude windvlaag onder haar kleding kruipt. Onhandig door de dikke handschoenen trekt ze de ceintuur om haar winterjas wat strakker aan en glibbert voorovergebogen door de straten.

Als ze een kwartier later bij de bushalte aankomt, probeert ze de aangekoekte plaksneeuw van haar halfhoge laarzen te stampen. De smurrie laat slechts gedeeltelijk los. Zenuwachtig kijkt ze om zich heen. Hier staat ze dan, 's morgens in alle vroegte, op het enige stukje trottoir dat niet onder een dik pak sneeuw bedolven is. Over de weg voor haar rijden auto's langzaam voorbij. Hun wielen trekken sporen door de vieze brij van zout en zand.

'Het klimaat is helemaal van slag,' zegt een vrouw, die naast haar in het bushokje komt staan. Maud kent haar niet van naam, al reizen ze vaak met dezelfde bus.

'Daar lijkt het wel op,' zegt Maud terug. 'Zo extreem is het nog nooit geweest. Ik hoop dat de bus wel rijdt vandaag.'

De vrouw haalt haar schouders op. 'Met zulk weer weet je het nooit.'

Maud kijkt naar de grijze lucht. Er vallen steeds meer dikke sneeuwvlokken uit. Ze vreest dat de bus te laat zal zijn. Dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker. Als ze nu weer te laat op haar werk verschijnt, omdat de busdienst is ontregeld, moet ze vanmiddag langer op kantoor blijven. Ze heeft geen snipperdagen meer.

De vrouw wijst breed lachend naar het voertuig dat in de verte vanachter het sneeuw gordijn tevoorschijn komt. 'Daar komt hij!'

Mauds blik glijdt direct naar haar horloge.

Drie minuten te laat.

Ze steekt haar ov-kaart omhoog en zwaait ermee naar de chauffeur. De bus remt af. Zijn wielen raken nog net de trottoirrand niet. Zout smeltwater uit de goot spat tegen haar kantoorbreek op.

Met een handschoen strijkt Maud over de natte plekken, die daardoor natuurlijk niet opdrogen. Het zoute water zal nare vlekken achterlaten in de stof.

Dan zul je mijn baas weer horen!

Ze heeft toch al zo'n hekel aan haar kantoorpak. Het voelt als een keurslijf waar ze in gevangen zit. Maar voor haar werk moet ze het wel dragen.

Ze houdt de ov-kaart tegen de lezer en zoekt een plek voor in de bus. Er stappen scholieren naar binnen. Hun schoenen laten sneeuwresten achter in het gangpad. Ze tillen hun tassen boven hun hoofd en duwen elkaar naar achter in de bus. Schreeuwerige pestopmerkingen schieten heen en weer. Maud vindt dat ze beledigend klinken, al zullen ze misschien als grap bedoeld zijn. Ze begrijpt niet dat degene die geduwd wordt niet protes-

teert. Door die jongelui wordt veel te veel kabaal gemaakt. Zelfs wanneer de groep op de achterbank heeft plaatsgenomen, blijven ze tegen elkaar schreeuwen.

Van het reizen met het openbare vervoer vindt Maud die herrie nog het allerergst. De stress van een volle bus met vreemden is bijna net zo vervelend. Ze moet echter wel met het openbaar vervoer naar haar werk. Vanwege haar scheve ogen kan ze moeilijk afstanden inschatten. Daardoor heeft ze haar rijbewijs nooit kunnen halen.

Als harde muziek van achter uit de bus haar trommelvliezen bereikt, kijkt Maud geschrokken achterom. De scholieren duwen op allerlei knopjes van hun eeuwige mobieltjes. Ze zoeken hun favoriete muziekfragmenten op en spelen die voor elkaar af. De schooljeugd vormt elke dag weer een aparte groep achterin. Een kluit die zich er niets van aantrekt dat ze andere passagiers hinderen.

Op momenten als deze verafschuwt Maud haar gevoeligheid. Ze balanceert voortdurend op de uiteinden van haar zenuwen. Haar zintuigen slaan op hol. In normale situaties, zoals bij haar thuis, werkt haar zesde zintuig in haar voordeel. Dan weet ze direct hoe ze moet reageren. Maar in een bus wordt haar hooggevoeligheid danig verstoord. Ze weet niet langer of ze met normaal menselijk gedrag te maken heeft of niet.

Er komen nog meer jongelui naar binnen. De zitplaatsen raken vol. Nu wordt ook het gangpad bezet door kibbelende schooljeugd.

Maud trekt haar handschoenen uit en knijpt ze bijna fijn.
Waarom schreeuwen die jongelui zo? Zijn ze bang om n
iet gehoord te worden? Krijgen thuis de aandacht

niet die ze nodig hebben? Ze voelt hoofdpijn opkomen en wrijft met haar blote hand over haar voorhoofd.

Het duurt gelukkig niet al te lang dat ook het gangpad vol staat. Vijf haltes verder, bij de scholengemeenschap, stappen de jongelui uit. Opgelucht kijkt Maud hen na.

Even later moet ook de vrouw met wie ze vanmorgen over het extreme weer sprak uitstappen. Zij werkt als inpakster in een fabriek, heeft Maud eens van haar gehoord.

Stom, dat ik nog steeds haar naam niet ken.

Een half uur daarna, bijna bij het eindstation, stapt Maud zelf pas uit de bus. Ze werkt op een accountantskantoor in het centrum van Wolfstad. Gauw kijkt ze op haar horloge.

Nog maar net op tijd.

In de kantooral staat haar baas te praten met de portier. Zijn afkeurende blik glijdt direct langs de vlekken in haar broek. 'Wat een weer, hè?' zegt hij hoofdschuddend.

Maud drukt de krullen van haar kapsel tegen haar oren. 'Ja, het is bar en boos. Gelukkig reed de bus op tijd.'

Met de lift gaat ze naar de tweede verdieping, neemt koffie bij de automaat en loopt de lange gang uit naar haar werkplek. Het bureau, waar ze meestal aan zit en waar ze zich vertrouwd voelt, is al bezet. Ze haalt haar ladeblok op en rijdt het naar een leeg bureau, helemaal aan de andere kant van de zaal. Daar komt ze tegenover Henry te zitten. Hij is een zonnige Antilliaan die haar de hoofdpijn doet vergeten. Hij lacht haar hartverwarmend toe.

'Wat leuk dat je bij mij komt zitten.'

Maud zucht opgelucht. Ze trekt haar laarsjes uit en vervangt ze door de werkpumps uit haar ladeblok. Ze zet de laptop voor zich op het bureaublad en sluit hem aan. Wanneer ze de onpersoonlijke ruimte overziet, trekt er automatisch een huivering langs haar rug. Lichtgrijze wandpanelen met zwarte strips, nergens een schilderij of plant. Een wit plafond en koud tl-licht. Zakelijk en onpersoonlijk.

Niet op letten!

Even later is ze verdiept in een grote rekenpuzzel, ze probeert zoals altijd om een systeem in de berekeningen te vinden.

Maud werkt heel geconcentreerd en vergeet even waar ze is. Wanneer de som klopt, kijkt ze op van haar scherm, recht in de donkerbruine ogen van Henry.

Hij knikt waardierend. 'Gelukt zeker?' Zijn ogen glanzen.

Maud lacht en voelt een warme verbondenheid.

§

Wanneer Dalmar de voordeur op slot draait en naar de garage loopt, kijkt ze bezorgd om zich heen. Er ligt een dik pak sneeuw op straat dat in de sporen van langsgereden auto's tot ijs geperst is. Ze moet oppassen, want op het woonerf wordt nooit gestrooid. Je kunt er gemakkelijk uitglijden met dit weer. Ze zijn in Lunapoort nogal voor het milieu. Al dat zout is fout.

Hoe zal het met Maud zijn?

Haar beste vriendin moest vanmorgen nog veel vroeger naar haar werk. Zo te merken reed haar bus wel, anders had ze haar in huis aan moeten treffen.

‘Goedemorgen, buurman.’

Dalmar loopt langs de parkeerplaatsen waar haar buurman driftig met zijn auto bezig is. Hij schrapt het ijs van zijn ruiten, met de motor aan. De man gebruikt zijn garage als een grote opbergschuur. Daardoor moet hij nu dus ijs schrappen. Ze vangt een mompelende groet op. De buurman is zo geconcentreerd bezig dat hij deze keer opvallend weinig aandacht voor haar heeft.

Dalmar steekt de sleutel in haar garagedeur en draait hem met veel moeite om. Het slot is half bevroren.

De deur schuift knarsend open.

Op dagen als deze is Dalmar blij dat zij de gewoonte heeft om haar wagen altijd in haar garage te zetten. Nu zijn haar autoruiten tenminste schoon.

Dalmar stapt in en rijdt de straat op. Ze knippert met haar ogen omdat haar bril aanslaat. Met een zakdoek uit haar jaszak wrijft ze de glazen droog. Voorzichtig stuurt ze haar wagen de wijk uit. Zoveel sneeuw als hier nu ligt, heeft ze nog maar zelden meegemaakt.

*Komt dit extreme weer door de opwarming van de aarde?
Het klimaat is helemaal van slag!*

Wanneer ze even later over de snelweg rijdt, ligt de sneeuw van de afgelopen nacht daar nog steeds. De strooiwagens kunnen de hoeveelheid niet aan. Behoedzaam rijden de auto's achter elkaar in hetzelfde spoor. Geconcentreerd tuurt Dalmar door de voorruit. Haar handen klemmen het stuur stevig vast. De ruitenwissers trekken strepen zodat ze vaak de sproeier moet gebruiken.

Ook vandaag zijn er weer van die idioten die voor moeten dringen.

Zien die mannen nou nooit gevaar?

Je hebt automobilisten die totaal geen rekening houden met anderen. Ze schieten langs je heen en staan dan ineens boven op hun rem. Dalmar kan daar zo kwaad om worden! Ze ademt diep in en blaast de lucht weer hard naar buiten om zichzelf te kalmeren. Gelukkig is de kachel al wat warmer en slaat haar bril nu niet meer aan.

Voor haar remmen de auto's af vanwege vrachtwagens die invoegen. Dalmar remt ook. Ze vindt dat haar rij nu wel heel traag vooruit gaat. Om op tijd op haar werk te zijn, is er geen andere mogelijkheid dan van baan te wisselen. Ze draait haar stuur naar links.

Dan slaat de schrik haar om het hart. Haar auto reageert niet meer! Ze voelt de wielen blokkeren en haar wagen komt zelfs helemaal tot stilstand. Tot overmaat van ramp slaat de motor ook nog af! De hitte vliegt naar haar hoofd.

Vlak achter haar toetert een zware claxon. De vrachtwagen in haar spiegel komt heel snel dichterbij. De chauffeur remt uit alle macht en raakt nog net haar bumper niet. Dalmars hart klopt in haar keel. Stel je voor dat ze zou verongelukken! Het zweet breekt haar aan alle kanten uit. Verwoed probeert ze om haar rust te hervinden.

Dalmar draait de sleutel om in het contact.

Gelukkig, demotor slaat weer aan.

Opgelucht geeft ze gas en probeert, alsnog in het spoor van de tweede rijbaan te komen. Ze draait een paar keer aan haar stuur.

Eindelijk hebben de banden hun grip op het wegdek teruggevonden. Haar wielkasten moeten vol met sneeuw gezeten hebben. Dalmar rijdt heel voorzichtig

verder. Ze blijft angstvallig op de rijstrook die er het beste uitziet, in het spoor waar duidelijk gestrooid is.

Het klokje op haar dashboard tikt de minuten weg.

Ik kom te laat op mijn werk!

Dan schiet er een zinnetje uit een verkeersboek van haar lagere school door haar gedachten: 'Beter even later thuis, dan gewond in het ziekenhuis.'

Ja, precies, zo is het. Veiligheid komt eerst.

Het is al negen uur geweest wanneer Dalmar het lokaal binnenstapt. 'Het spijt me verschrikkelijk,' zegt ze tegen de pabo-klas. 'Ik heb er lang over gedaan. Er lag veel sneeuw op de weg'

'Geeft niet, hoor,' krijgt ze als antwoord. 'Wij zijn er ook nog maar net.'

Wanneer haar tas tegen de poot van haar bureau op de grond leunt, maakt een van de studenten een opmerking. 'U zou vandaag beginnen met een les over de Oudheid.'

Dalmar zoekt waar de stem vandaan komt en ziet Bart. Hij kijkt haar bijna smachtend aan. 'Dat gaat toch wel door?'

Ze kan zich zijn nieuwsgierigheid voorstellen. 'Ja, Bart, maar ik moet de beamer nog neerzetten.'

'Zal ik u helpen?'

'Graag!'

'De bevolking was afhankelijk van de Nijl,' begint ze even later haar les. Afbeeldingen van kunstvoorwerpen uit het Oude Egypte zijn op het scherm te zien. Dalmar geeft haar lessen in kunstgeschiedenis graag over de oude volken, want die zijn fascinerend. Ze laat beroemde faraomaskers van Achnaton en Hatsjepsot, Ramses en

Toetanchamon zien. Bij iedere afbeelding vertelt ze wel iets over wat zich afspeelde in die bepaalde periode uit de geschiedenis van de mensheid. Het is belangrijk om te laten zien waartoe de Egyptenaren toen al in staat waren. De studenten hangen aan haar lippen.

‘Je hebt de beroemde piramides,’ vervolgt ze wanneer daarvan de afbeeldingen op het scherm te zien zijn. ‘Door de tijd heen zijn die van vorm veranderd. De trappiramides zijn het oudst, daarna had je knikpiramides, maar uiteindelijk kwamen de bekende grote piramides, zoals die van Cheops.’

Terwijl de leerlingen de diashow bekijken, deelt ze een samenvatting van de les aan hen uit. Haar leerlingen zijn er blij mee. De bel gaat alweer en deze les is snel voorbij.

‘Jammer,’ zegt Dalmar. ‘De volgende keer gaan we verder, want er is nog veel meer te leren over Egypte. Misschien kunnen jullie vast nadenken over een idee voor een tekenles op je stageschool?’

‘Doen we!’ Bart pakt lachend zijn schooltas op. ‘Tot vanmiddag.’

‘O, ja, vanmiddag zie ik jullie weer.’

Ze kijkt de studenten na. Voor haar tekenles heeft ze iets anders voorbereid dan piramides, iets dat beter bij de techniek van de tekenles past die ze wil behandelen.

Na een paar lessen is het lunchpauze. Dalmar loopt het lokaal uit en wandelt door de gang in de richting van de lerarenkamer. Aan de lange tafels, die voor de ruiten zijn neergezet, zitten studenten. Ze staren uit het raam naar de volgende sneeuwbuï. Hun brooddozen, waar hun lucht in zit, zijn nog niet aangeroerd. Grote witte

sneeuwvlokken vallen op het schoolplein. Het kunstwerk in het midden krijgt een hoge, witte hoed.

Het weer is iets verbeterd als Dalmar op weg is naar huis en op de snelweg ligt de sneeuw nu langs de kant. Toch rijdt ze nog steeds voorzichtig en past haar snelheid aan de andere weggebruikers aan. De natte pekelspat van de vrachtwagens over haar auto heen. Ze trekt aan de hendel waarmee ze haar ruit schoon zou moeten sproeien. Er verschijnen slechts een paar krachteloze straaltjes die haar ruit net niet bereiken.

Als ik thuis ben, moet ik eerst de ruitensproeiervloeistof bijvullen.

Ze neemt de afslag naar Lunapoort. In haar wijk ligt de sneeuw nog steeds duimendik op het woonerf.

Stapvoets rijdt ze door de straat. Glibberend komt haar auto voor de garagedeur tot stilstand. Ze stapt uit en opent de deur. Dan rijdt ze achteruit naar binnen.

Waar zit de knop van de motorkap ook alweer?

Ze voelt onder haar stuur, maar daar zit hij niet. Pas nadat ze in het instructieboekje heeft gekeken, weet ze het weer. Ze trekt aan de hendel. Nu kan de motorkap geopend worden.

Dalmar haalt de fles met ruitensproeiervloeistof uit de kast achter in de garage. Ze opent de motorklep en zet hem op de haak. Dan vult ze de tank met de blauwe vloeistof. Direct controleert ze ook het peil van de andere tankjes. Dat ziet er nog goed uit. Ze sluit de motorklep en zet de auto op slot. Dan ruimt ze haar spullen op, pakt haar tas van de vloer en loopt de garage uit.

Zal Maud al thuis zijn van haar werk?

D r o n e s

Het is laat in de middag. Maud is net bij de bushalte in Lunapoort uitgestapt en wil zo snel mogelijk naar huis. Ze banjert met haar laarzen door de duimendikke sneeuw in de richting van haar woonerf. Haar intuïtie waarschuwt voor gevaar, waardoor Maud naar boven kijkt.

De lucht zit vol met zwarte stippen die haar doen denken aan de zwermen spreeuwen die hier soms overvliegen. Maar dit kunnen geen vogels zijn. Deze donkere stippen bewegen niet zoals de spreeuwen dat doen. Maud hoort ook geen vogelgeluiden, het lijkt eerder op zoemen. Niet heel hard, maar ze is nu eenmaal erg gevoelig voor geluid.

Maud slikt en voelt dat haar hart plotseling heftig begint te bonzen. Haar handen beven. Er is gevaar! Maar welk gevaar is er vanuit de lucht te verwachten?

Maud probeert snel door te lopen, de zolen van haar laarzen glijden af en toe weg. Intussen bestudeert ze de bewegende stippen wantrouwend. Ze maken schokkerige bewegingen: omhoog, omlaag, naar links, naar rechts. Het geluid dat ze maken heeft niets van vogels weg en hoort ook niet bij zoemende bijen.

Dit is iets mechanisch. Het lijken wel drones!

Haar hart klopt nu nog zenuwachtiger in haar keel.

Is dit spionage? Bereiden terroristen een aanslag voor op Lunapoort?

Wanneer Maud het pad naar haar voordeur op glibbert, komt een van de drones haar achterna. Hij blijft wachtend boven de voortuin hangen als Maud worstelt om haar sleutel in het slot te steken. Ze voelt het klamme zweet in straaltjes langs haar nek tussen haar kleding doorglijden. De voordeur gaat eindelijk open, Maud stapt naar binnen en smijt de deur direct weer dicht.

Als ze in de hal staat uit te hijgen, hoort ze het gezoem opzwellen aan de andere kant van de voordeur. Ze sluipt de keuken in en kijkt in elkaar gedoken voorzichtig over de vensterbank heen naar buiten. Een elektronisch lampje aan de andere kant van de keukenruit schijnt recht in haar ogen. Ze voelt de druk in haar hoofd oplopen.

Maud gilt van angst en rent de woonkamer in. Ze kruipt op de bank die in de hoek staat en trekt haar benen tegen haar buik. Een stekelbol vanbinnen zet haar zenuwen op scherp. Ze heeft een heel naar voorgevoel en weet dat er iets onheilspellends met haar gaat gebeuren.

Nu klinkt het gezoem ook aan de achterkant van hun huis. Het geluid komt bij het ventilatierooster vandaan, daar knippert een rood lampje. Voor hun schuifpui hangt nog zo'n drone!

Wat moeten ze van mij?

Maud trilt over haar hele lichaam. Toch lukt het haar om van de bank af te komen en de gordijnen dicht te schuiven.

Door de gordijnstof heen ziet ze het rode lampje van de drone uitgaan. Maar het gezoem blijft.

O, Dalmar, kom snel naar huis

Lees verder in mijn boek
De twaalfde Saturnusmaan
ISBN 9 789493 023468
Uitgeverij aquaZZ

<https://www.aquazz.com/De-twaalfde-Saturnusmaan-%7C-Johanna-Lime>